

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 184.

V Ljubljani, v soboto 14. avgusta 1886.

Letnik XIV.

Slovenci!

Naš narod je neznaten po svojem številu. On je sicer veja velicega in mogočnega debla slovankega in srka iz njega redilni sok za svoje življenje in svoj razvoj; a nemile, več stoletij obstoječe okoliščine so izpodrezale že precej čutljivo naravno našo zvezo s tem deblom. Potisnjeni daleč na zapad, odtrgani od svojih severnih bratov, ter obdani skoro od vseh strani od tujih narodov, katerih šege in navade, značaji in svojstva se bistveno razločujejo od naših, moramo Slovenci bojevati neprenehljiv boj za narodni svoj obstanek.

Sreča nam v minulosti ni bila mila. Mnogo prelepe zemlje, ktera je bila last naših pradedov, zgubili smo za vedno. Obširnejša je ta zgubljena zemlja, ko naša sedanja domovina. Tuji narodi, po številu močnejši, bojeviti in brezobzirni, porivali so se čedalje globokeje v slovensko ozemlje, v tem, ko se je tihi, miroljubni Slovenec umikal ter jim prepuščal zemljo, ktero je obdeloval; selišča, ktera si je postavil. Če je pa na svoji zemlji ostal, tedaj je kmalo izgubil narodno svojo individualnost in kmalo moral zamenjati sladko svojo govorico z glasovi tujimi.

Slovenci smo združeni sedaj — razen neznatnega števila beneških naših bratov — že stoletja pod žezlom avstrijskih vladarjev. Dasi vedno zvesti državi in cesarju, vedno požrtvovalni v resnih dneh in vedno neustrašljivi v nevarnih časih, nismo vendar živili onega varstva svoje narodnosti, ko drugi narodi. Le redko kedaj se je zgodilo, da je jezik naš prihajal do pičle veljave; sicer je moral vedno umikati se tujim, narodu našemu nerazumljivim jezikom. V šolah in uradih ni bilo mesta zanj in prišlo je celo tako daleč, da se je smešil in kaznoval oni, ki se je drznil javno govoriti v slovenskem svojem materinem jeziku. Narodnost slovenska izgubljala je čedalje več tal; čistost slovenske govorice je ginila; mišljenje slovenskega razumnštva se je potujčevalo in slovenski učenjaki pomagali so povečevati slavo tujih narodov.

Še le, ko je presvitli cesar Franc Josip I. dal narodom avstrijskim ustavo, popokali so tesni okovi, ki so tako neusmiljeno stiskali našo narodnost. Slovesno so tudi nam Slovencem bile v ustavi priznane iste pravice, ko drugim državljanom; slovesno je jezik naš proglašen bil za enakopravnega z jezikom nemškim in italijanskim, ktera sta pred tem v naši domovini vživala povsod neopravičeno prednost. — Pač se vsaj nam nasproti ni izvelo še vse ono, kar bi se bilo po jasnih besedah ustave izvesti imelo; a narod naš se je vendar probudil k novemu, veselejšemu življenju, vzbudila se je v njem samozavest, vzbudil ponos in s tem vzrastla ob jednom ljubezen do prekrasne slovenske govorice.

Že to pa je našim sosedom — (Nemcem in Italijanom) preveč. Oni, ki so doslej vedno navajeni bili uživati pred nami neke predpravitve; oni, ki so v duhu videli že sočne naše ravnice, prisojna naša brda in nebetične naše gore za svojo lastnino, ne morejo se nikakor sprijazniti z mislijo, da se te sanje njihove ne bodo spolnile, temveč, da bode narod slovenski vedel braniti svojo domovino; da jo bode vedel ohraniti sebi in slovanstvu. Zato so poslednja leta napeli vse moči, da bi zavirali razvoj našega naroda; začeli so pravo vojsko proti vznaša-

joči samozavesti njegovi; izumili nove načrte za njegovo potujčevanje.

Sredi slovenskega prebivalstva snujejo zasobne šole, katerim je glavna naloga, odtujevati deco slovenskih starišev njihovi narodnosti, vcepljevati ji od zgodnje mladosti zaničevanje do materinega jezika in pripravljati jo tako za poznejše pripravno orodje v potujčevalne namene.

In mi, ki smo že toliko zgubili, ali bomo mirno gledali, kako se nam jemlje kos za kosom našega sedanjega posestva? Slovenec, ozirajoč se po prekrasnih planinskih okrajih Štajarske, Koroške in Tirolske, neumečih sedaj ljubega slovenskega zvuka, mora tožno vsklikniti s slavnim pevcem „Slavy dcery“:

„Ah tū, glej! dežele pred mojim očesom solzečim,
Nekdaj zibelka — sedaj naroda mojega grob.“

Ali bomo res dopuščali, da se ta grob vsled naše malomarnosti razširi in da se vanj pogrezne še oni košček narodnega življenja, kar nam ga je ostalo po tisočletnem zatiranju?

Ne, nikdar ne! Minuli so časi duševnega robstva in iz istega izvirajoče splošne apatiije. Jednako drugim prosvetljenim narodom mora tudi narod naš pokazati svojo življensko moč. In to moč tako upamo vsaj — on tudi pokaže.

Minulo je leto, odkar smo praznovali za krščansko vesoljno slovanstvo jako imeniten spomin — tisočletnico blažene smrti sv. Metoda. Kakor ostali bratje naši po prostranem slovanskem svetu, tako smo tudi mi Slovenci proslavljali primerno ta spomin; tako smo se tudi mi hvaležno spominjali tega, kar sta sveta slovanska blagovestnika Ciril in Metod storila za nas. Poleg neustrašljivih, prepričevalno zgovornih oznanovalecev vzvišenih krščanskih resnic bila sta tudi iskrena zagovornika pravice slovanskega jezika, dobro vedoč, kolike vrednosti je materin jezik za vero in omiko. — In ta jezik, kateri sta pred več, ko tisoč leti sveta slovanska brata s plamenečo zgovernostjo branila; ta jezik, kteremu sta že tisto dōbo priborila veljavo, kakoršne ni imel nobeden drugi tedanjih živih jezikov; ta jezik, to sveto dedščino, hočejo nam sedaj vzeti narodni naši nasprotniki! A, Slovenci! ne motimo se — za vzetim jezikom ali pa tudi kar zajedno — zastavili bi smrtinosno sekiro radi še na našo katoliško sveto vero. — Kaj je toraj naravnjesejšega, kot da smo si v obrambo teh svojih svetinj ustanovili družbo in da smo tej družbi v trajni spomin vplanske tisočletnice dali ime po slovanskih sv. apostolih, prvih razširjevalcih naše svete vere, ter prvih zagovornikih in braniteljih našega jezika?

Slovenci!

„Družba sv. Cirila in Metoda“ deluje pravilno od letošnjega občnega zbora, ki je bil v dan sv. slovanskih blagovestnikov dne 5. julija. O namenu te družbe ne bomo govorili, znan je vsakemu, ki se količkaj zanima za to, kar se med nami godi. Pomen družbe pa je velik; a spolniti bo svojo nalogo zamogla le, ako jo bode slovenski narod podpiral tako, kakor se taki družbi spodobi.

Bratje naši na Koroškem, v tem nekdanjem središču Slovanstva, nimajo niti jedne slovenske šole in vsa njihova postavna prizadevanja za narodno šolstvo bila so do sedaj neuspešna. Oni gledajo zuplljivo do naše družbe; oni za gotovo pričakujejo od nje pomoči.

Ne veliko bolje godi se bratom našim ob je-

zikovnih mejah na Štajarskem in Primorskem. Sveta dolžnost naša je vsem pomagati.

Dela je toraj veliko. A tudi vspeh bode lep in trudu primeren, ako bode družba iz slovenskega naroda dobivala podpore, kakoršne je potrebna — in menda bolj od vsake druge vredna.

Slovenci!

Danes govorimo do vseh Vas. Vsak naj po svoji moči žrtvuje za sveto narodno stvar; vsak naj po svoji moči pripomore reševati slovensko mladino narodne smrti.

Že v začetku naglašali smo, da je narod naš majhen po številu. Zato pa vsacega posamičnika zadevajo tem večje dolžnosti. Naj si jih bode vsak v svesti v polni meri. Le kedaj do tega pridemo, tadaj bomo mogli reči, da je narodni naš obstanek zagotovljen.

Zato naj je ne bode župe na Slovenskem, ki bi ne imela svoje podružnice „družbe sv. Cirila in Metoda“; naj ne bo Slovence, ki bi ne bil član vsaj jedni podružnici!

Z združenimi močmi dosegli bomo uzvišeni svoj smoter in v to nam pomodi Bog in sv. apostola Ciril in Metod!

V Ljubljani, dne 5. avgusta 1886.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Anton Žlogar,
zapisnikar.

Luka Svetec,
prvomestnika namestnik.

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. avgusta.

Notranje dežele.

Nasprotniki Slovanstva in nasprotniki Avstrije so si v tem enaki, da se ob vsaki priliki v *našo armado* zaletavajo, češ, da jo sedanja Avstrija nemščini izneverja. Kolikorkat se je sicer to že trdilo, prav tolikrat se je tudi že prav pošteno z dokazi zavrnilo. Toda kaj to nepopoljšivce briga! So menda sklenili tako dolgo to trditi, da jim bo konečno svet vendar-le verjel, da je res. To priliko so tudi sedaj vestno porabili, ko je vojni minister izdal odlok, da ne more nihče častnik v rezervi postati, kdor ni vsaj toliko v nemščini trden, kolikor za službo potrebuje, ča je sicer zadosti izobražen. To je samo na sebi prav in pametno, da vojni minister tudi kolikor-tolikošnje znanje nemškega jezika od rezervnih častnikov zahteva. Nikakor pa ni prav, da se je opozicija zopet na vso moč v stalno vojsko zagnala, češ, vidite da je res, kar smo Vam vedno pravili, da nam vojsko nemščini odtugujete. Vojni minister je to sam priznal! To je zopet opozicijska zvižaja! Vojni minister ni o tem besedice črnil, temveč je le rekel, da naj se pri bodočih častnikih na to gleda, da bodo toliko nemščine zmožni, kolikor je v službi potrebujejo. Opozicija je že tako navajena tega, da vselej, kedaj je govorica o nemškem jeziku, tudi po armadi vdari, kar bi se pa ne smelo zgoditi. Naša vojska mora biti vsem narodom nedotakljiva, ker je vseh skupna last in ne posamične narodnosti.

Hrvaško pravno stranko zadela je huda zguba. Zapustil jo je eden njenih najboljših in najbolj zmožnih ter najbolj delavnih udov. Dr. Hinkovič se ji je odtegnil. Ljudje, ki Starčevićance, to je namreč stranka prava, in Hinkoviča dobro poznajo, pravijo, da Hinkovičev izstop iz stranke prava toliko pomeni, kakor njen razpad; kajti Starčević ji je glava, Hinkovič je bil pa duša njenega življenja. Kar je do sedaj stranka prava med svet spravila izrednega — in izredno je bilo vse njeno življenje

in gibanje, ker je videla, da pri trmoglavosti Madjarov z rednim postopanjem ničesa ne doseže — vse je prišlo iz Hinkovičevega peresa. Sedaj se je pa mož prepričal, da na ta način stranka prava ne bo ničesar dosegla; dalje se je menda tudi naveličal zastoj ropot in šunder delati, ter je neki za to rekel, da ne pojde nič več v tej meri ž njimi čez grm in strm, kakor so do sedaj skupaj drli ne ozi-raje se ne na levo, ne na desno. Povod temu je, pravijo to, da se je menda Hinkovič prepričal, da stranka prava brez pravega programa okoli tava, on je pa mož, ki želi svojemu delu tudi kolikor toliko vspeha. Hinkovič si želi trdne stalne podlage, na kateri bi domovini na korist zopet pero zastavil; stranka prava mu tega ne more dati, ker takega stališča sama nima. Za stališče pa, ki ga ima, Hinkovič nič več ne mara. Dr. Hinkovičeva čila moč si želi vidnih vspehov, Starčevićeva stara roka drži se pa še vedno zastarelih načel, s kterimi se dan danes ne da nič doseči, kakor le tedaj, če bi se sedanja država na kosce razbila. To je pa Hinkoviču še le prav oči odprilo, da na ta način ne bodo Hrvatje nič dosegli, kajti država se vendar ne razbije tako, kakor pa se kak star lonec ob tla vrže. Hinkovič hoče domovini po postavni, po konstituci-jalni poti pomagati, ne pa s silo, ktera do sedaj tudi na Hrvaškem ni družega rodila nego ječo. Vse to je Hinkovič sprevidel ter se poslovil od mož, ki imajo sicer najboljšo voljo, nesrečni domovini poma-gati, toda niso na pravem potu. Kmalu bomo čuli še o družih, ki mu bodo sledili.

Izvirni dopisi.

Iz Ribnice, 8. avgusta. Nisi velika prijazna Ribniška dolina, tudi ne znamenita po bogatih naravnih zakladih; svet te pozná le bolj po tvoji obrtniji in po pravljičah o tvojem prebivalstvu. Da pa je Bog ravno v to dolinico vsejal največe človeške zaklade in darove: trdno vero, pridne roke in zdravi razum o tem svet morda manj vé, kakor je resnično; kajti ni je znabiti doline po Slovenskem, ktera bi dajala več razumnštva, vzra-ščenega iz krepkega kmečkega stanú, vsakojakim iz-obraženim stanom, kakor ravno Ribniška. V vsakem izobraženem stanu naše ožje in širje domovine na-hajamo Ribničane, ki so si s talentom in z njim lastno marljivostjo čestokrat pridobili visoka in častna mesta; najbolj zastopan pa je bil od nekdanj ravno najimenitniši stan — duhovenski.

Vzroke tej drugje nenavadni prikazni imamo iskati v naravnih božjih darovih, ki človeka samega silijo do česa večjega, boljšega in imenitnejšega, kakor pa ostati samo pri plugu; dalje v resnično vernem krščanskem značaju tukajšnjega ljudstva in zadnjič ne najmanj v tem, da ima dolina že več stoletij svojo ljudsko šolo in da je ta vzlasti v zad-njem času v jako spretnih rokah. Tù deluje n. pr. že nad 38 let učitelj mladine, ki ji je res učenik in voditelj v vsakem pomenu. To je velezasluženi gosp. nadučitelj Jožef Raktelj. Na stotine njegovih nekdanjih sedaj mu hvaležnih učencev posluje dan-danes v najrazličnejših stanovih ter so državni, de-želni poslanci, kanoniki, doktorji, sodniki, župniki itd. Bil jim je prvi vzgojitelj; vsajal jim je prve nauke, napeljeval jih do veselja in želje nadaljne izomike; bil pa je tudi njim in njihovim starišem pravi očetovski svetovalec. Njegovo trnjevo in trudapolno življenje in delovanje, na videz neznatno in skrito, podobno je na skritem dišeči vijolici — v istini pa je veliko. Stotine in stotine ljudi — mladenčev, storilo je njegovo požrtovalno življenje srečne in znači moč delujočega človeka. Naj deluje še mnogo let.

Preteklo nedeljo je imel zadostenje, da je jeden njegovih mnogih učencev med tem, ko so mu že mnogi drugi z dobrim izgledom pot kazali, daroval prvo sv. mašo. Gosp. Janez Lesar, iz premožne kmečke hiše, posvetil se je duhovskemu stanu ter v dan 8. avgusta napravil vsi Ribniški fari veliko radost, da je v nje farni cerkvi daroval prvo sveto mašo. Dasi je cerkev sama na sebi jako dragoceno ozaljšana, vendar na ta dan kazala je še posebno praznično obličje. Verno ljudstvo bilo je z vse fare zbrano, da poveljuje za gospoda novomašnika ime-niten dan s svojo posebno gorečnostjo in molitvijo. Prečast. gosp. dr. J. Lesar, knezo-škofijski tajnik in sorodnik gospoda novomašnika imel je pridigo, v kateri je po jako umestnem in lepo vbranim na-črtu govoril o prevzvišenem poklicu duhovskega stanú. Čč. gg. duhovni iz okolice povečali so s svojo navzočnostjo svečanost dneva.

Kakor je bila vsa svečanost veličastna v

cerkvi, tako prijetno vršila se je po dokončani službi božji potem posvetna zabava, h kateri je bil povabil obilo čč. gg. duhovnov, znancev in sorodovincev.

Jaz pa sedaj končam svoj dopis s tem, da na srce polagam vsem starišem besede g. dr. J. Lesarja, da naj skrbijo za to, da bode učeča se mladina iz-rejena tako, da bode Ribniška dolina tudi znanprej tako vrlo svoje sinove duhovskemu stanu posvečevala, da bode ostala ona tudi znanprej: kinč sloven-ske domovine.

Z Gorenjskega, 12. avgusta. Vesel čas je zdaj za kmeta, ko spravlja žito v shrambe, dvakrat vesel, lahko rečemo, če pomislimo, kako se je bilo letos slabe letine bati že zavoljo snega, ki toliko časa ni skopnel in potem meseca maja zavoljo suše. Vendar, hvala Bogu, vse to ni veliko škodovalo polju pri nas in smemo letošnjo letino gledé strnénega žita med boljše letine prištevati. Tudi turšica, prosó, fižol, ajda in drugo, zdaj posebno dobro kaže, Bog nas obvaruj hude ure in potem bo tudi druga žetev prav povoljna.

Pred nekterimi leti so zeló ponujali in pripo-ročevali ročne mlatilnice. Naj Vam toraj od teh nekaj povem. Ker se z mlatilnicami veliko hitreje žito omlati, kakor s cepei, so se jih naši kmetje res že dobro poprijeli. Ali kakor imajo mla-tilnice dobro stran (da se delo hitro izvrši), tako se pa včasih tudi kaj slabega zraven pritepe. Pri mla-tilnici namreč mora biti veliko ljudi (osem do deset), in ker veliko trpé, morajo imeti tudi pijačo — žganje. V nekem kraju na Gorenjskem so pred par leti prvi dan toliko žganja pili, da so bili drugi dan vsi (moški in ženske) tako zdelani, da niso mogli nič več delati. Prvi dan, ko so bili opojeni, so se gnali in delali kot „črna živina“ čez svoje moči, a drugi dan so vkljub žganju opešali in oma-gali, ter je obležal ta v tem kotu. Drug v onem kotu; gospodinja pa (vdova) si ni vedela pomagati drugače, kakor da je sklenila prihodnjič zopet po stari navadi s cepei mlatiti. Tako toraj je začelo žganje mlatilnice izpodrivati, posebno še ker se pri pijanih mlatičih z mlatilnico lahko marsiktera ne-sreča prigodi. Ne daleč od tod je nekemu delavcu roko spridilo, ker v svoji pijanosti ni bil dosti pre-viden.

Spet drugim mlatilnice niso všeč, ker pravijo, da preveč stane, ker mora toliko delavcev biti, in zraven še za mlatilnico plačevati nekaj. Drugim se je pa že prav prikupila, in so sklenili, da bodo zmiraj le z mlatilnicami mlatili; delajo namreč tako: sosed pomaga sosedu s svojimi ljudmi in sosed mu ravno tako vrne, potem ni treba toliko plačevati in tudi bolj zmerno živé. To tudi najbolj vgaja našim razmeram, ker so kmetije majhne in so potem ne-vedé prisiljeni zateči se k prvotnemu — zadržu-nemu življenju.

Z Loškega Potoka, 12. avgusta. (Kolera na Notranjskem.) 4. avgusta pribežal je k nam iz Ričman od kolere preganjan in že okužen delavec Franc Flaek iz Toplic, Črnomeljskega okraja. Ko pride semkaj, si je menda že prvi večer kolero pre-ganjal s preobilnim vživanjem slabega in ponare-jenga vina. Nasledek tega je bil ta, da se ga je kolera še huje oklenila ter ga toliko časa stiskala, da je po petdnevem hudem trpljenji, previden s tolažili sv. cerkve, zapustil to solzno dolino. Umril je 9. t. m. in 11. bil je na pokopališči komisijsko raztelesen. Zdšavniška komisija je izrekla, da je Flaek umrl za pravo azijsko kolero.

Mislili smo, da smo kolero s Flaekom v grob zakopali, a še tisti dan zahtevala je ta grozna morilka v osebi Janeza Mikuliča iz Travnika št. 24 po 24urnem hudem boji svojo žrtev, ktero so okoli enajstih zvečer pripeljali v mrtvašnico.

Janez Mikulič je bil delavec na parni žagi v Travniku. 10. t. m. so imeli on in še dva druga delavca snažiti parni kotel. Da je tako delo sila mučno in vroče, bo sprevidel vsak. Kdor le more, se znebi tega dela s tem, da dobí kakega družega delavca na mesto sebe, se vé, da proti plačilu. Mi-kulič, lakomen dobrega zaslužka, prevzame sam delo tudi drugih dveh delavcev, za kar sta mu pla-čala 2 goldinarja. Zaslužil je toraj Mikulič isti dan 3 goldinarje.

Komaj pride iz kotla ves razgret in potan, vendar pa vesel zaradi dobrega zaslužka, gré na-ravnost v gostilno ter spi je tamkaj hlastno četrt litra mrzlega piva, drugje zopet nekoliko vina in menda še drugje nekoliko rakije, na kar mu je na večer začelo zeló hudo prihajati in mu viti po drobnu. Na to ga je začelo poganjati gori in doli

tako zeló, da je bil, čeravno poprej umit in bel, črn ko kotel.

Včeraj, ravno ko je bila komisija pri nas, po-klican sem bil ob 10. uri jutraj k njemu, da ga previdim s sv. zakramenti. Zgodilo se je takoj. Komaj vstopim, že zapazim, da je ves črn na obrazu, rokah in nogah in ves vdrt pod očmi, menil sem, da je od kotla tako črn, kterege je pred ta večer pral. Govoriti zamogel je komaj še toliko, da sem ga zamogel spovedati. Ko hitro pridem domú, naprosim gg. zdravnika, ktera sem še dobil pri raztelesenju Flaeka na pokopališču, naj bi šla pogledat Mikuliča, kteri se je meni še veliko bolj sumljiv zdel, kakor Flaek, kterege sem bil tudi jaz previdel.

Ko smo Flaeka pokopali, šla sta gg. zdravnika z orožnikom precej pogledat Mikuliča, na katerem sta spoznala akutno kolero ter se izjavila, da ne more veliko ur več živeti in res umrl je že ob 7. uri zvečer. Bil je tedaj mrlič v 24. urah. Ko bi bil dobil Mikulič pljučnico, bila bi naravna posledica prehlajenja; da se ga je pa tako huda kolera lotila, ko ni bil s Flaekom v najmanji dotiki, je pač jako čudno.

Novega slučaja obolenja Vam nimam še danes poročati. Bog dal, da bi bila ta slučaja prva in zadnja, ter da bi nas mili Bog znanprej obvaroval pred tem groznim gostom.

S Krškega, 11. avgusta. (Pedagogično dru-štvo.) Svoj čas sem bil Vam obljubil o tem novem društvu kaj več poročati, kar naj danes tudi storim. Dne 2. t. m. je društvo imelo svoj prvi občni zbor na vrtu gostilničarja g. Janeža. Na povabilo začas-nega odbora se je zbralo popoldne 40 pravih, 6 podpornih udov in dokaj družega občinstva kot gostov. Kot vladni komisar je bil navzoč okrajni glavar sam, g. H. Veiglein. Okoli 3. ure otvori zborovanje začasni predsednik društva, g. Gabršek, s primernim nagovorom ter vse došle prijazno po-zdravlja ter jim zakliče: „dobro došli!“

O dosedanjem društvnem delovanji poroča g. Gabršek sam, ter omeni, da društvo dobro na-preduje, kajti zdaj že šteje 50 pravih in 11 podpor-nih udov. Čistih dohodkov že ima 45 gold., ki se bodo vporabili za izdavanje „Pedagogičnega letnika“. Konečno g. predsednik vsim navzočim toplo na srca polaga, naj bi vsak v svojem kraju nabiral podpor-nih udov, ker razvoj in napredek tega koristnega društva je največ odvisen od teh.

O naslednji točki: izdavanje „Pedagogičnega letnika“ je govoril g. Bezljaj. Le-ta meni, da je to podjetje velike važnosti, kajti Slovenci smo zaostali daleč, tikajoč se „pedagogične literature“, za svojimi južnimi brati Hrvati in Čehi na severu. Izvzemši slavnega in nepozabljivega Slomškega, se pri nas skoraj ni nič storilo. Potrebno je toraj, da začnemo se tudi na tem polji gibati. Temu nekoliko opomoči namerava na novo porojeno društvo — „Pedago-gično društvo“, ki se je to leto ustanovilo na Krškem. „Pedagogični letnik“ bode prinašal strogo pedagogično-didaktične razprave — a tudi take bolj popularno-znanstvenega zadržaja, namenjene pripro-stemu občinstvu. „Pedagogični letnik“ bode nekako središče in zbirališče vsih slovenskih učiteljev-pisa-teljev. Tako je povdarjal g. Bezljaj in vsi smo mu pritrjevali.

Razgovor o slabem materialnem stanju učiteljev je odpadel, ker je poročevalec g. Ravnikar o tem poročal in stavil primerne nasvete pri dopoludanski okrajni učiteljski skupščini.

Zdaj pride na vrsto volitev novega stalnega od-bora. K besedi se oglasi g. Sajé iz Št. Jerneja; on predlaga: „Z ozirom na to, da je dosedanji začasni odbor tako vspešno deloval, nasvetujem, da se v odbor izvolijo vsi stari odborniki“, kar je bilo jedno-glasno sprejeto. Novi odbor je med seboj že volil za predsednika g. Fr. Gabrškega, za namestnika in tajnika g. J. Ravnikarja, blagajničarica je gospica M. Vesner, kot odborniki so pa gg.: Jos. Bezljaj, Ivan Lapajne in Fr. Lunder.

Od posameznih nasvetov naj imenujem, da je obveljal tisti, da bode prihodnje zborovanje v Šent Jerneji začetkom meseca novembra. Dan in dnevni red določi odbor pozneje.

Na to vstane g. Gabršek ter se toplo zahva-ljuje vsim navzočim za potrpljenje, ki so ga imeli pri zborovanji in ob enem tudi za zaupanje, ki ga stavijo na novo izvoljeni društveni odbor. S tem je bilo zborovanje končano.

Ideje, ki jih ima društvo pred očmi, so vzvišene in zaslužijo od strani zavednega slovenskega občin-

stva obilo podpore. Ravno domača vzgoja otrok je dandanes jako zanemarljena in skrajni čas je, da se to polagoma skuša zboljševati. „Pedagogično društvo“ bode med letom večkrat zborovalo po raznih krajih, kjer se bode vzlasti govorilo o zboljšanji domače vzgoje. K tem zborovanjem bode imel tudi priprost narod prost vstop.

Vse rodoljube slovenske pa lepo prosimo: Podpirajte nas pri tem prekoristnem in težavnem podvzetju! Letni donesek je samo 1 gold. Kdor pristopi s tem doneskom k društvu, dobi pozneje „Pedagogični letnik“ brezplačno. Bog daj, da bi se to novo društvo lepo razvijalo, ter našemu milemu slovenskemu narodu donášalo obilo koristi! —r.

Domače novice.

(Romarjem v Ptuj.) Juter toraj bo donela v starodavnem Ptujtu slovenska pesem iz stotero grl! Doní naj le, pa doní brez prenebanja! Svedoči naj vsemu svetu, da naš slovenski rod še živi v kljub vsem zaprekam, da, živeti hoče tudi zanaprej v kljub vsem oviram. Ravno taki shodi pa svedočijo, da slovenski narod se dandanes zaveda svoje narodnosti, zaveda svojih pravic, kakor nikoli poprej. In ravno ta zavednost nam daje moč, da si ohranimo domača tla in domača ognjišča proti hudim laškim in nemškim priseljencem. Ti namreč bi nas radi iznarodili in potem v svoja brezbožna namena, v svoja nemčurska in laška namena zlorabljali v škodo Avstrije.

Živi, živi duh slovenski,
Bodi živ na veke!

Da, da, živi od beneške do ogerske, od laške do nemške meje. Zato naj pa tudi kličemo vsem potnikom v Ptuj: Pozdravljeni, živili potniki v Ptuj; kterim koli je mogoče, naj romajo tje, ker s tem ravno zastopajo slovensko vzajemnost.

Ravno prav, da sledi pevski shod v Ptujtu nemški turnarski svečanosti v Gradcu, kjer se je Ljubljanski profesor predrznil ziniti besno besedo: „Nemci naj skrbé, da se naše dežele ne zovejo slovenske.“ Ptuj naj dá na to odgovor: „Slovenci naj skrbé, da se naše dežele ne zovejo nemške“, kar nikdar niso bile in, če Bog dá, tudi ne bodo.

Toraj ne bodimo malomarni in needini, lastnosti — ki ste razdejali že večje narode, kot je slovenski, ampak marljivi v delovanju za domačo reč, zlasti pa edini: Vsi za enega, eden za vse. Komur okoliščine dopuščajo vdeležiti se pevskega zbora v Ptujtu, naj se ga vdeleži, ker številke govoré najodločniše — resnico. Nikomur ne jemljemo, kar je njegovega, pa si tudi ne damo vzeti, kar je našega. Živeli potniki v Ptuj!

(Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani) je imelo dne 13. avgusta svojo III. sejo. Odobri se oklic, ki naj ga blagovoljno objavijo vsi naši listi. Zapisnikar prečita tekoča poslovanja. Odbor vzame z veseljem na znanje, da je zopet več gospodov prosilo potrebnih tiskovin in pojasnil ob ustanovitvi novih podružnic. Predlog tržaške podružnice gledé otroškega zabavišča se pretresuje in enoglasno odobri. Vsled tega ustanovi družba ss. Cirila in Metoda zabavišče, potrdi pogodbo za stanovanje in vrt in razpiše natečaj za učiteljico. (Gl. razglas.) Gledé cerkvenega nadzorstva v svojih baviščih bode družba naprosila in pooblastila zanesljivega slovenskega duhovnika. Predlog, naj zadevo onih 1400 roditeljev gledé slovenskih šol v Trstu vzame družba v roke, se sprejme. Dopis Celovške podružnice vzame se na znanje in nje nameravano postopanje za zdaj odobri.

(Na odpust) odšel je deželni predsednik baron Winkler za tri tedne.

(Poročila) se bodeta jutri popoldne ob 5. uri g. Anton Lenarčič, c. kr. finančni komisar in gospica Marija Matjanova v tukajšnji frančiškanski cerkvi.

(Tukajšnji veteranci) praznovali bodo jutri desetletnico blagoslovljenja svoje društvene zastave. Popoldne imajo sv. mašo pri sv. Petru, popoldne pa društveno veselico z godbo na Viči.

(Šentjakijski most) je dodelan in se je danes zopet prometu izročil.

(Nova skladba) izšla je pred kratkim iz Blaznikove tiskarne. „Slovesna latinska sv. maša, v čast presvete Trojici.“ Zložil g. Ign. Hladnik, organist v Stari Loki. To svoje 5. delo posvetil je skladatelj stolnemu kapelniku gosp. Anton Foerster-ju. Maša

stane 60 kr. in jo prodaja „Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.

(Prestavljen je) tukajšnji c. kr. deželni orožniški zapovednik podpolkovnik g. Gramposić v Gradec k 6. deželnemu orožniškemu zapovedništvu. Semkaj pride na njegovo mesto ritmajster g. Jurij Smetana.

(O g. Obrezi) so poročali razni listi, da misli mandat za državni zbor zaradi bolehnosti odložiti. Dotično vest smo tudi mi v včerajšnjem listu posneli, ali danes se nam zanesljivo poroča, da je g. Obreza res sicer mislil odstopiti, ako bi se njegovo zdravje ne zboljšalo, da pa tega ni storil in da se mu bo zdravje, kakor za trdno pričakujemo, skoraj toliko zboljšalo, da mu na to tudi misliti ne bo treba.

Telegrami.

Dunaj, 14. avgusta. Nadvojvodinja Henrijeta Marija Immaculata, dveletna hčerka nadvojvode Karola Salvatorja je včeraj v Traunkirchnu umrla.

Trst, 14. avgusta. Od včeraj pa do danes opoludne priznalo se je za kolero 17 obolelih in 5 mrtvih. — Na Reki so zboleli v poslednjih 24. urah 4 za kolero, umrl je pa eden.

Bruselj, 14. avgusta. Župan je sklical za v nedeljo vseh 6000 mož meščanske straže pod orožje. Ob enem so pa vojaki v Bruselju in sosednjih mestih pripravljeni.

Čestitim prebivalcem deželnega stolnega mesta Ljubljane.

Deželnega stolnega mesta Ljubljane občinski svet je za spomenik, ki se bode na poziv Njega ces. in kralj. Visočanstva gospoda nadvojvode Albrehta pokojnemu maršalu grofu Radeckemu postavil na Dunaji, določil petsto goldinarjev v ime mestne občine in naročil mestnemu magistratu, da je v vseh domačih časnikih razpisati splošno nabiranje prilogov v isto svrhu.

Izvršujé ta sklep mestnega odbora, usoja si mestni magistrat vabiti Ljubljansko stanovništvo, da se obilno udeleži tega nabiranja in radovoljne priloge namenjene za to patrijotično podjetje izročá mestni blagajnici, ktera ima nalog, da prejem vsacega daru potrdi in imena darovalcev z gesli vred, ki so morda pridejana, razglasiti dá od časa do časa po novinah.

Z ozirom na lagodnost P. T. občinstva je tudi slavno vredništvo tega časopisa pripravljeno prejemati darove in jih izročati mestni blagajnici.

Od magistrata deželnega stolnega mesta

Ljubljane 13. dan avgusta 1886

Župan: Grasselli.

1. izkaz

o prostovoljnih prilogah izročeni mestni blagajnici Ljubljanski za napravo spomenika maršalu Radeckemu na Dunaji.

Mestna občina Ljubljanska z geslom: „Deželno stolno mesto vojvodine Kranjske svojemu bivšemu častnemu meščanu“ . . . 500 glđ.

Poslano.

V „Slov. Nar.“ št. 169 imenuje brezimni dopisnik osebo, na katero naj bi bil jaz vplival, le z A. S. Pové naj polno imé, da se vé oseba sama in tudi jaz zagovarjati ali molčati. Dalje podpiše naj se tudi dopisnik s polnim imenom, kakor je v „Poslanem“ sploh navada. Ako dopisnik resnico govori, zakaj se skriva? Skrivajo se le tatovi in lažnjivi obrekovalci, ne pa pošteni dopisniki. Za lažnika in obrekovalca naznamim tudi jaz občinstvu dopisnika in „Slov. Narod“, dokler se tihotapsko skrivata za brezimnem grmom.

Kamnik, 13. avgusta 1886.

Jernej Čenčič, učitelj.

Poslano.

Dopisnik v „Slov. Narodu“, broj 169, trdi v svojem „Poslanem“, da je g. nadučitelj Jernej Čenčič mene konservativnega peka peljal k volitvi, ko se je koncu bližala. To trditev imenujem nesramno laž in obrekovanje, ker mene imenovani gosp. nadučitelj gledé volitve nikdar ni pregovarjal, ne silil, še manj pa k volitvi peljal. Bil sem že koj od začetka na volišču in volil sem prostovoljno po svojem lastnem prepričanju možé, do kterih imam zaupanje.

Dostavljam konečno še, da „Slov. Narod“ poslanega popravka ni hotel sprejeti, kakor je gotovo dolžnost poštenega lista. Ker se toževati nimam časa,

prosimo vljudno slavno vredništvo „Slovenca“, naj blagovoli to mojo izjavo priobčiti, da se resnici spričevanje dá ter lažnjivim dopisnikom in enakim listom krinka iz obraza potegne.

V Kamniku, 13. avgusta 1886.

Anton Verbič, kruhopek.

Poslano.

Na „Poslano“ v „Slov. Narodu“ št. 169 spričujem, da g. Jernej Čenčič, nadučitelj v Kamniku, ni nikakor vplival na me gledé občinskih volitev, temuč da sem sam po lastnem prepričanju volil in še drugim v tem smislu prigovarjal brez kake agitacije od strani gori omenjenga gosp. nadučitelja.

Ker pa uredništvo „Slov. Naroda“ ni hotlo te moje izjave sprejeti, prosim da blagovoli uredništvo „Slovenec“-a jo razglasiti, da se izvé resnica in uniči laž.

Mekine, 12. avgusta 1886.

Janez Gams.

Poslano.

Gospodoma Burniku, nadučitelju v Kamniku, in Pogačniku, učitelju v Tunjicah.

Rad bi bil o vsem tem molčal, ker volitve so že minule in naše volitve sploh slovenskega občinstva ne zanimivajo toliko, da bi se moralo vsak teden o njih kaj po časnikih brati, a ker vidva ne molčita, in g. Pogačnik dopisnika „Slovenčevega“ še celó z lažnikom obklada, hočem, da sam sebe opravičim, gospodoma le v spomin poklicati, kar sta znabiti pozabila in od tod tudi nju izjava.

Gospodu nadučitelju stavim sledeče vprašanje: Gospod Burnik! Kje pa ste bili, ko je g. Jože Rodé v gostilni pri g. Hrastniku kričal: „Jaz imam zel-nike za šenkovati, ja, jaz in nobeden drugi!“ — Li niste nič okoli sebe videli gg.: A. Fröhlicha, Jožeta Polaka, Fr. Hajeka, Fr. Travná, Naceta Hočevarja in dr. Imam tri zanesljive priče, ki so od pol treh do treh med vami bile in še le potem odšle. Toraj pred sejo krajnega šolskega sveta, ki je bila kakor vselej ob treh, niste mogli imeti v šoli opraviti. Vam li to zadostuje?

Spominjati se moram sedaj g. Petra Pogačnika, začasnega učitelja v Tunjicah, ki me v svojem „Poslanem“ v „Slov. Narodu“ št. 167 brez vsakega dokaza tako-le počasti: „Dopisnik v „Slovencu“ št. 164 je, kar moja osebo zadene, lažnik.“ Tako! Jako lahko delo!

Pa poglejmo: V svojem dopisu spominjal sem se te „liberalne zvezde“ tako-le: „Ako volitev za gospodarski odbor ne bode preložena, vnel se bode zopet hud volilni boj med nekako 150 volilci, pri kterih gospod učitelj iz Tunjic ne bode nič posla imel.“

Kdor gori omenjeno „Poslano“ in moj dopis bere ter primerja, mora se „naivnosti“ (ako je še to naivnost?) tega veleuma smejeti; bolj krščanski človek pa ga kar milovati. Nič nasprotnega dokazati in tako oestro orožje mi v roko dati, s kterim ga lahko, ako bi manj prizanesljiv bil, spravim pod ključ, je pa že malo preveč lahkomišljeno za moža, ki je učitelj. Poglejmo, če je resnično: Da je pri naših občinskih volitvah gori omenjeni g. učitelj res agitiral, od hiše do hiše po Tunjicah hodil s strašilom, da, ako volijo konservativne može, plačali bodo precej po 25, 28 in več goldinarjev za žalski turn, mi pa menda saj ne bode tajil. V varnost, da me ne bode zopet za lažnika objavljaj, naj mu to povem, da je bil pri vulgo Sedušaku, ki je tudi liberalno volil in se potem izrazil, da bi tega ne bil storil, če bi ga ne bil učitelj tako preplašil. — Kausel in Rezman pa vsled tega nista volit šla. Komotar in Košiša nista se dala preslepiti in oplašiti, ter volila naše može. Za vse to imam priče.

No, sedaj bode gosp. učitelj imel priliko slavnemu okrajnemu šolskemu svetu svojo nedolžnost prav natančno dokazati, toraj mislim, da mu je s tem vstreženo.

Jaz se varujem osebnosti, kolikor je mogoče. Dokaz temu je moj prvi dopis, v kterem sem današnja pojasnila in še mnogo družega zamolčal. Tudi nisem hotel gospodoma učiteljema škodovati; da sem ju sploh omenjal v mojem prejšnjem dopisu, zahvaliti se imata „Narodovemu“ dopisniku; kar njima danes ni všeč, pa sama sebi.

Toliko zarad resnice; kaj družega nisem nikoli nameraval.

V Kamniku meseca avgusta 1886.

Janez Murnik.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	737-98	+10.4	brez. v.	megla	0-00
13. 2. u. pop.	735-54	+20.8	sr. svzh.	jasno	
9. u. zveč.	735-20	+15.4	sr. zap.	jasno	

Zjutraj megla, potem jasno; svitla mesečna noč. Srednja temperatura 15.5° C., za 4.1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

14. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 60 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	86 " 50 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	121 " 10 "
Papirna renta, davka prosta	103 " 25 "
Akcije avstr.-ogerske banke	871 " " "
Kreditne akcije	283 " " "
London	126 " 05 "
Srebro	— " " "
Francoski napoleond.	9 " 99 "
Ces. cekini	5 " 93 "
Nemške marke	61 " 75 "

Razpis službe.

Za slovensko otročje zabavišče pri sv. Jakobu v Trstu razpisuje se služba učiteljice. S to službo združena je letna plača 360 gld., plačilna v mesečnih anticipatnih obrokih in brezplačno stanovanje.

Prošnje, katerim je priložiti krstni list ter pričevala o sposobnosti in npravnosti, naj se pošiljajo podpisnemu vodstvu najdalje do 5. sept. t. l.

V Ljubljani, dne 14. avgusta 1886.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Anton Žlogar,
zapisnikar.

Luka Svetec,
prvomestnika namestnik.

Umrli so:

11. avgusta. Janez Jelovčan, ključarjev sin, 3 mes., Tržaška cesta št. 27, božjast. — Katra Hudovernik, hišna posestnica, 71 let, Kolodvorske ulice št. 18, vsled raka. — Janez Jager, mesarjev sin, 7 let, Poljanska cesta št. 18, Razkrojenje krvi. — Janez Sark, pisar, 23 let, Rimska cesta št. 19, vsled napake srčnih klopcev. — Franca Germ, dninarca, 30 let, Kravja dolina št. 11, vsled katara v črevih.

V bolnišnici:

11. avgusta. Peter Šetina, delavec, 36 let, jetika.

Podpisani naznanjam, da sem jako priljubljene knjižnice za mladino, pod naslovom:

„Knjižnica slovenske mladine,“

ktere je spisal, predelal in založil Iv. Tomšič, c. kr. učitelj na vadnici, prevzel v svojo zalogo ter se vsi trije zvezki, ki so do zdaj prišli na svitlo, po navedenih cenah vedno dobivajo v moji zalogi in sicer, knjižnica:

Dragoljubci, spisal Ivan Tomšič, mehko vezana 18 kr., trdo vez. 26 kr.

Peter Rokodelčič, spisal Iv. Tomšič, mehko vez. 30 kr., trdo vezana 36 kr.

Sreča v nesreči, spisal Janez Cigler, mehko vezana 32 kr., trdo vezana 38 kr., popolnoma v platnu 55 kr.

Gledé na to, da so te knjige jako lepe vsebine, da so prav solidno vezane in olepšane in da se je cena znižala, priporočajo se najbolj za šolske knjižnice, za družine in za raznovrstna darila. (1)

Matija Gerber,

(Jos. C. Gerber)

Založna trgovina s papirjem
knjigoveznica,
Ljubljana.

Piccoli-eva esenca za želodec,
katera uspešno
G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških pričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasane, hemoroide, zlatenico, migrene itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gld. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Izvrstni učinek te esence potrjujejo pričevala več slovečih zdravnikov (Dr. Emil vitez pl. Stöckl, c. kr. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec Kranjske, Dr. D'Agostini, Dr. Cambon, Dr. vitez pl. Goracuechi, Dr. Pardo v Trstu, Dr. K. Minola, mestni phisikus v Milánu, kakor tudi veliko prečast. g. župnikov in na tisoče oseb, ki so jo rabile in se le njej zahvalujejo za zopet pridobljeno zdravje).

Cena eni steklenici 10 kr.

Izdelovatelj te esence je pošilja po pošti v zabojčkih po 12 steklenic 1 gld. 36 kr. Poštne stroške plačujejo p. t. naročniki. (4)

Lekarna
G. Piccoli-ja
„Pri Angelu“
v Ljubljani,

na Dunajski cesti,
je vedno preskrbljena z
vsemi zdravili najboljše
baže in izvršuje vsako na-
ročilo najhitreje in točno
proti poštnemu povzetju.

Na prodaj je

70 veder dobrega vina,

belega in črnega, lasten pridelek 1885, prav poštenega Dolenjca iz Trške gore pri Krškem. Več o tem se pové Janez Bob v Kostanjevici na Kranjskem.

Carinska vojska!

Vsled carinske vojske med Avstrijo in Rumunijo zaprta je pot našemu blagu v Rumunijo. Zarad tega prisiljena je trgovina **Waarenhaus „Zur Monarchie“** na Dunaji vse svoje za Rumunijo nakopičeno blago za polovico cene razprodati, samo da ga s poti spravi. Kar bi komu ne ugajalo, brez ugovora nazaj vzamemo, toraj pri naročitvi nihče nič ne tvega.

Velik ostanek suknenih koncev

v najlepših vzorih

zadosti veliki za celo gosposko obleko

po 3 gld. 75 kr.

Finí kosovi iz predene Brnske ovčje volne po 8 gld. 25 kr., za suknjo, hlače in oprsni za največjega moža.

☛ Kar ne ugaja, vzamemo brez ugovora nazaj. ☛

Moške srajce

iz najfinejšega angleškega šifona, čveter-natimi prsi, vsakovrstne širjave po 1 gld. 50 kr., tucat 16 gl. 50 kr. Ravno tiste iz najfinejšega šrolšifona izdelane jako fino à la France po 1 gld. 70 kr., tucat za 18 gld. 80 kr. Še fineje po 2 gld., tucat po 22 gld. 50 kr.

Ženske srajce

iz finega šifona in švicarskim vezljanjem I. vrste po gl. 1.70, II. vrste po gl. 1.50, tucat po gl. 16.50.

Ženski nočni korzeti

iz najfinejšega angleškega šifona, jako dolgi in po celi daljavi vezljani po švicarski, jako elegantni po gl. 1.50, tucat po gl. 16.50, najfinejši po gl. 1.70.

Spodnja krila

iz najfinejšega sivega platna z vezljano borduro in plisejem po 90 kr., ravno tista iz rudečega kretona po gl. 1.40.

Spodnja krila

iz najfinejšega angleškega šifona s švicarskim vezljanjem in plisejem I. vrste po gl. 1.70, II. vrste po gl. 1.40.

Ženski predpasniki

iz ceirja z naprsniki in obramnicami, jako lepi po 90 kr.

Štefanijski predpasniki

iz pravega svilnega atlasa z volanti in vezljani z raznobarveno svilo, jako elegantni, poprej po 3 gld. sedaj le po gl. 1.70.

Otroška obleka

iz sivega platna, jako fino po turški olepšana, z elegantnimi volanti, od 1 do 5 let trpežna po 1 gld.

Rjuhe

iz dobrega gostega velikega platna brez šivé zadosti velike za vsako posteljo, 1/4 ši-roke po gl. 1.50, tucat le gl. 16.50.

Domače platno

v kosovih po 29 vatlov jako dobro in gosto ter za domačo rabo kakor nalašč, 1/4 široko, po gl. 7.50, 1/4 široko po gl. 5.80.

Najfinejši šifon

30 vatlov, 1/4 široko, jako dobro blago po 7 gl., kar še ni nikdar tū bilo!

Sternberška posteljnina

po 1 vatlu široka na vse mogoče načine pisana, kos (30 vatlov) gl. 6.50.

Garnitura iz ripsa

v najlepših barvah obstoječ iz 2 posteljnih pregrinj in namiznega prta okoli in okoli vrvica in cofi 6 gl., jako fina gl. 8.50.

Juta - garnitura.

obstoječa iz namiznega pogrinjala in dveh posteljnih pregrinj popolnoma velikih po gl. 4.25.

Juta - zagrinjala

jako fin in dober izdelek, najtežje vrste, temne ali svitle barve in indijskih vzorov, po tri in pol metrov dolga z draperijo in franžami vred I. vrste 4 gld., II. vrste gl. 3.70, III. vrste gl. 2.90.

Predposteljna pogrinjala

s podobami levov in evetlija, jako fina, svilnemu plišu podobna, in okoli in okoli z borduro, silno elegantna. 100 cm. dolga za dva komada gl. 3.— 120 " " " " gl. 3.40.

Predsofna pregrinjala

v raznih perzijskih in orijentalnih vzorih z rudečo borduro in bogatimi franžami, prav debela in nepokončljiva. I. vrste 200 cm. dolga, 160 cm. široka gl. 6.50, II. vrste 260 cm. dolga, 170 cm. široka gl. 7.85, III. vrste 300 cm. dolga, 220 cm. široka gl. 9.25.

Hodniška pregrinjala

(Laufteppiche) v ostankih po 10 do 20 m. dolgih, jako vstrajna, 65 cm. široka, jako fino pisana, imajo prav elegantno borduro dobre za najfinejši salon le gl. 3.90.

Popotni pledi

angleški iz čiste volne po 3-50 metrov dolgi, 1-60 metrov široki, z debelimi franžami I. vrste 5 gl., II. vrste po gl. 3.50.

Jermenje za potni pled

75 kr.

Namizna garnitura

iz jako finega damasta, s pretkanim evetlijem, obstoječ iz velikega namiznega prta za 12 oseb in 12 prtčev, vse jako fino le za gl. 5.60. — Modna namizna garnitura obstoječ iz 1 velikega prta in 6 prtčev z raznim evetlijem in dolgimi franžami, gl. 2.20.

Brise iz vafelna

že gotove, vsak komad za se zložen, z rudečo borduro in dolgimi franžami, krasno pi-sane, tucat za gl. 3.50.

Svilni žepni robci

iz najtežje Lijonske svile, vsakojakih barv, iz falirane francoske tovarne za svilo skupinoma prevzete, vsak druge barve, tucat gl. 3.50.

Žepni robci

za gospé in gospode, jako lepi, tucat po 2 gl.

Platneni finski robci za v žep

v elegantnih škatlah. Vsaka škatla ima po 12 angleških robcev, raznobarvanih in že za-robljenih. Škatla z robci vred velja gl. 1.20.

Konjske plahte

drapaste in sive, z barvano krajevino 190 cm. dolge, 130 cm. široke po gl. 1.75.

Fižakarske plahte

rumenodlačne z šestero krajevino 195 cm. dolge, 155 cm. široke po gl. 2.80.

Novoiznajdene konjske plahte, ki ne prepuščajo vode.

Te plahte so strokovnjaki skusili in so se prav pohvalno izrekli o njih, kako da so praktične. Dolge po 190 cm., široke 130 cm. veljajo po gl. 2.25. Rumenodlačne z šestero krajevino po 195 cm. dolge in 130 cm. široke so pa po 3 gld.

(2)

Waarenhaus „zur Monarchie“,

WIEN,

III. Hintere Zollamtsstrasse 9.